

DECIZIE

31 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Ala Cobăneanu, Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță, Mariana Pitic

examinând recursurile declarate de către Ion Breazu și Agenția pentru Protecția Consumatorilor,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Agenției pentru Protecția Consumatorilor și a lui Ion Breazu împotriva Băncii comerciale „Moldindconbank” societate pe acțiuni cu privire la declararea nulității clauzelor contractuale abuzive, obligarea excluderii unor asemenea clauze din contractele cu același obiect încheiate cu consumatorii și interzicerea includerii unor asemenea clauze în contractele cu același obiect, care vor fi încheiate pe viitor cu consumatorii,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Banca comercială „Moldindconbank” societate pe acțiuni, casată hotărârea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 01 iunie 2015 și emisă o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii,

c o n s t a ț ă:

La data de 26 ianuarie 2015, Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Ion Breazu au depus cerere de chemare în judecată împotriva BC „Moldindconbank” SA cu privire la declararea nulității clauzelor contractuale abuzive, obligarea excluderii unor astfel de clauze din contractele cu același obiect încheiate cu consumatorii și interzicerea includerii unor asemenea clauze în contractele cu același obiect, care vor fi încheiate pe viitor cu consumatorii.

În motivarea cererii de chemare în judecată au indicat că, la data de 05 mai 2014, în adresa Agenției pentru Protecția Consumatorilor a parvenit petiția lui Ion Breazu, cu numărul de înregistrare 312-p, prin care consumatorul a invocat existența unor clauze abuzive în contractul de linie de credit pentru persoanele fizice acordat pe card de credit nr. 7 din 23 martie 2012, încheiat cu BC „Moldindconbank” SA.

Menționează că, în baza petiției enunțate, a fost inițiat un control inopinat la BC „Moldindconbank” SA, filiala nr. 16, amplasată în or. Vatra, str. Ștefan

Vodă,9, în cadrul căruia a fost precăutat contractul de linie de credit nr. 7 din 23 martie 2012, încheiat între Ion Breazu și BC „Moldindconbank” SA.

Susțin că, în urma examinării clauzelor contractuale prin prisma prevederilor Codului civil, ale Legii nr. 256 din 09 decembrie 2011 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii și ale Legii nr. 105-XV din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, a fost întocmit un act de constatare a clauzelor abuzive din 29 mai 2014.

Consideră că, unele clauze contractuale sunt în contradicție cu legislația în vigoare și creează un dezechilibru între drepturile și obligațiile părților contractante și prin urmare, urmează a fi considerate clauze abuzive și inechitabile.

Afirmă că, pct. 4 alin. (6) al contractului enunțat atestă că, banca este în drept fără preaviz, iar debitorul exprimă acordul cert și irevocabil de a modifica în mod unilateral mărimea dobânzii în funcție de creșterea ratei la depozitele atrase în lei moldovenești a persoanelor fizice.

Relevă că, clauza elucidată sub aspectul modificării dobânzii flotante fără preaviz este în contradicție cu prevederile art. 1237 alin. (4) din Codul civil, care atestă expres obligația debitorului de a anunța în scris debitorul despre modificarea mărimii dobânzii cu cel puțin 10 zile înainte de modificare.

Mai relevă că, ținând cont de prevederile art. 1237 alin. (3) din Codul civil, legiuitorul permite modificarea unilaterală a dobânzii doar în funcție de anumiți factori exteriori, de natură obiectivă, independenți de voința băncii: modificarea ratei de refinanțare a Băncii Naționale a Moldovei, ratei inflației, evoluția pieței, însă clauza contractuală atestă drept motiv un factor subiectiv: creșterea ratei la depozitele atrase în lei moldovenești ale persoanelor fizice.

Invocă că, pentru a proteja interesele părții contractului de adeziune, legiuitorul a prevăzut dreptul debitorului la rezilierea contractului ca urmare a modificării dobânzii flotante (art. 1242 alin. (3) din Codul civil).

Consideră că, este inechitabil de a prevedea într-un contract de adeziune (clauzele căruia sunt elaborate și impuse din start de bancă, fără drept de modificare) faptul că debitorul își exprimă acordul cert și irevocabil. Această mențiunea lezează vădit dreptul debitorului consumator, prevăzut de legislație, la reziliere (unde termenul de reziliere curge de la primirea notificării despre modificarea dobânzii).

De asemenea, consideră că, clauza contractuală, precăutată favorizează banca (creditor), în dezavantajul net al consumatorului (debitor). Prin urmare, se atestă un dezechilibru între drepturile și obligațiile părților contractante. Astfel, pct. 4 alin. (6) al contractului este în contradicție cu prevederile art. art. 716, 1237 alin. (3) și (4) și 1242 alin. (3) din Codul civil, ale art. art. 5 și 6 lit. a) ale Legii nr. 105-XV din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, precum și ale art. 5 alin. (1), (2) și (5) lit. i), l), v) al Legii nr. 256 din 09 decembrie 2011 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii.

Menționează că, enumerarea plăților prevăzute în pct. 5 al contractului nu asigură o prezentare clară a obligațiilor consumatorului, iar conform art. 4 alin.(2) al Legii privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, orice

contract încheiat între comerciant și consumator va cuprinde clauzele contractuale clare, univoce, a căror înțelegere nu necesită cunoștințe speciale.

Susțin că, expunerea „alte comisioane sau alte datorii” din pct. 5 alin. (1) subpct. 8 și 11 al contractului nu asigură o informare completă, precisă referitor la serviciul datoriei pe credit, fapt ce lezează dreptul consumatorului la informare, prevăzut în art. art. 6 lit. d) și 24 ale Legii privind protecția consumatorilor.

Afirmă că, mențiunea în pct. 6 alin. (7) al contractului „debitorul are dreptul a anula prezentul contract, dar numai după rambursarea sumelor scadente” vine în contradicție cu normele civile în vigoare.

Declară că, termenul „a anula” presupune declararea nulă, nulitatea contractului, iar reieșind din prevederile art. art. 216-220 din Codul civil, nulitatea actului juridic poate fi invocată indiferent de rambursarea sumei. Prin urmare, limitarea dreptului debitorului – consumator la anularea totală sau parțială a contractului nu poate fi condiționată de rambursarea sumelor scadente.

Relevă că, pct. 7 alin. (3) al contractului menționat prevede că, nerespectarea de către debitor a acțiunilor asumate în cadrul prezentului contract conferă băncii dreptul de a întreprinde următoarele măsuri: micșorarea plafonului de creditare stabilit conform cap. 1 pct. (1) al prezentului contract până la limita 0 fără preaviz; anularea plafonului de creditare stabilit conform cap. 1 pct. (1) al prezentului contract; declararea creditului scadent anticipat și plătit cu toate costurile aferente.

Consideră că, clauza contractuală stipulată în pct. 7 alin. (3) vine în contradicție cu prevederile art. 1241 alin. (4) și, respectiv, art. 719 lit. d) din Codul civil, precum și ale art. 5 alin. (5) lit. w) al Legii privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, prin faptul că, nu prevede preavizarea debitorului și stabilirea unui termen de garanție.

Mai relevă că, expresia generală „nerespectarea de către debitor a obligațiilor asumate în cadrul prezentului contract” nu oferă posibilitatea evaluării gravității încălcării pentru a o putea coraporta efectelor stipulate expres, care sunt destul de dure, în vederea stabilirii proporționalității neexecutării față de măsurile aplicate de bancă, asigurării echilibrului între drepturile și obligațiile părților și evitării unui eventual abuz din partea băncii.

Invocă că, se atestă un dezacord între clauzele contractuale și, anume, în pct. 7 alin. (3) al contractului, expresia „fără preaviz” față de mențiunea din pct. 6 alin. (4) al contractului „avertizare privind neplata la scadență a datoriilor față de banca, achitând băncii un comision de 20 lei”.

Menționează că pct. 7 alin. (7) al contractului prevede că, în cazul insuficienței de resurse Banca este în drept, iar debitorul își exprimă acordul cert și irevocabil de a suspenda și/sau anula acordarea creditului fără preaviz.

Consideră că, pct. 7 alin. (7) al contractului vine în contradicție cu prevederile art. art. 716 alin. (1), 718 lit. d) și h) și 1244 din Codul civil și ale art.5 alin. (1) și (5) lit. o) al Legii privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii.

Solicită declararea nulității clauzelor abuzive consemnate în pct. 4 alin. (6), pct. 5 alin. (1) (în partea ce ține de alte comisioane sau alte datorii), pct. 6 alin. (7) și pct. 7 alin. (3) și (7) din contractul de linie de credit, obligarea părții de a

excluse asemenea clauze din contractele cu același obiect, încheiate cu Ion Breazu și alți consumatori și interzicerea includerii unor asemenea clauze în contractele cu același obiect, care vor fi încheiate pe viitor cu consumatorii.

Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 01 iunie 2015 a fost admisă acțiunea, a fost recunoscută nulitatea clauzelor contractuale stabilite la pct.4 alin. (6), pct. 5 alin. (1), în partea ce ține de alte comisioane sau alte datorii, pct.6 alin. (7), pct. 7 alin. (3) și pct. 7 alin. (7) din contractul de linie de credit pentru persoane fizice acordat pe card de credit nr. 07 încheiat în or. Vatra la 23 martie 2012 între BC „Moldindconbank” SA și Ion Breazu, a fost obligată BC „Moldindconbank” SA să excludă astfel de clauze din contractele cu același obiect încheiate cu Ion Breazu și alți consumatori, a fost interzis BC „Moldindconbank” SA să includă asemenea clauze contractuale în contractele, care vor fi încheiate în viitor cu consumatorii și a fost încasată din contul BC „Moldindconbank” SA în beneficiul statului suma de 100 lei, cu titlu de taxă de stat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 martie 2016 a fost admis apelul declarat de către BC „Moldindconbank” SA, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă decizie sub formă de încheiere, prin care cauza civilă a fost încetată în legătură cu depunerea acțiunii de un organ ce nu dispunea de acest drept.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 06 iulie 2016 au fost admise recursurile declarate de către Ion Breazu și Agenția pentru Protecția Consumatorilor, a fost casată decizia instanței de apel și a fost restituită pricina spre judecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2016 a fost admis apelul declarat de către BC „Moldindconbank” SA, casată integral hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La data de 03 februarie 2017, Ion Breazu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței este ilegală, deoarece instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii și a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Menționează că, instanța de apel, la pronunțarea deciziei contestate, a încălcat flagrant procedura de judecare a cauzei, deoarece la ședința de judecată, care a avut loc la data de 16 noiembrie 2016, după ce el și reprezentantul Agenției și-au expus argumentele invocate în cererea de apel, instanța a declarat finisată ședința de judecată, urmând să intre în deliberare, dar, fără a intra în deliberare, au început examinarea altor cauze, iar după ce s-a prezentat în sala de judecată și reprezentantul BC „Moldindconbank” SA, care a întârziat în ședința de judecată, instanța de apel a reluat ședința de judecată și a judecat cauza a doua oară, după care au intrat în deliberare.

Susține că, în motivarea deciziei instanța de apel s-a rezumat doar la un singur argument și, anume, Legea privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii nu era în vigoare la momentul semnării contractului cu

el, însă instanța de apel a ignorat faptul că litigiul a vizat toate contractele emise de BC „Moldindconbank” SA în ultima perioadă, inclusiv după intrarea în vigoare a acestei legi.

Afirmă că, necătând la faptul că, BC „Moldindconbank” SA nu a recunoscut acțiunea, aceasta personal a confirmat că a efectuat mai multe modificări în modelele de contracte de același tip, pentru a le ajusta legislației în vigoare, ceea ce rezultă că a recunoscut acțiunea în general și contractul semnat cu el contravine legislației în vigoare.

Afirmă că, contractul încheiat cu el contravine nu numai prevederilor Legii privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, dar și prevederilor Codului civil.

Relevă că, actul de constatare a clauzelor abuzive, întocmit de către Agenția pentru Protecția Consumatorilor la data de 29 mai 2014 nu a fost contestat de către BC „Moldindconbank” SA, adică l-a recunoscut, însă nu l-a executat.

La data de 07 februarie 2017, Agenția pentru Protecția Consumatorilor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului a invocat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată și ilegală, bazată pe aplicarea eronată a normelor de drept material.

Menționează că, concluzia instanței de apel referitor la faptul că acțiunea înaintată de către Ion Breazu și Agenția pentru Protecția Consumatorilor nu cade sub incidența Legii privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii este eronată și în contradicție cu normele de drept existente în domeniul protecției consumatorilor.

Susține că, instanța de apel, la examinarea cauzei, nu a ținut cont de prevederile Legii nr. 105-XV din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor.

Afirmă că, contractul de linie de credit pentru persoane fizice acordat pe card de credit a fost încheiat între BC „Moldindconbank” SA și Ion Breazu la data de 23 martie 2012, însă efectele contractului sunt de durată, or, conform pct.2 alin. (1) al contractului, linia de credit era disponibilă până la data de 23 aprilie 2014.

Relevă că, ținând cont de faptul că, Legea privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii era în vigoare la momentul derulării contractului, apariției litigiului, examinării cauzei, instanța de apel putea pe deplin să facă referință la prevederile acesteia.

Invocă că, la constatarea caracterului abuziv și a nulității clauzelor reclamate a stat nu doar Legea enunțată, dar și alte norme imperative ale legislației civile în vigoare.

În conformitate cu art. 440 alin. (2) Codul de procedură civilă, completul din 3 judecători prin încheierea din 12 mai 2017 a considerat recursurile admisibile și a dispus examinarea fondului de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile întemeiate și care urmează a fi admise cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, instanța de recurs, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că, la data de 23 martie 2012, între BC „Moldindconbank” SA, filiala nr. 16 și Ion Breazu a fost încheiat contractul de linie de credit pentru persoane fizice acordat pe card de credit nr.7, prin care Banca s-a obligat să acorde o linie de credit revolving în limita plafonului maximal de 30000 lei, iar Ion Breazu s-a obligat să restituie creditul primit și să plătească dobânda pentru utilizarea lui.

La data de 05 mai 2014, Ion Breazu s-a adresat la Agenția pentru Protecția Consumatorilor cu o sesizare, prin care a solicitat efectuarea controlului respectării prevederilor Legii privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii în cazul încheierii contractului de linie de credit pentru persoane fizice acordat pe card de credit nr. 7 din 23 martie 2012.

Ulterior, în baza acestei sesizări, Agenția pentru Protecția Consumatorilor a inițiat un control inopinat la BC „Moldindconbank” SA, filiala nr. 16, în cadrul căruia a examinat conținutul contractului enunțat.

Conform actului de control seria AC nr. 06396 din 05 iunie 2014, s-a constatat prezența clauzelor contractuale abuzive în contractul de linie de credit pentru persoane fizice acordat pe card de credit nr. 7 din 23 martie 2012.

Înaintând prezenta cerere de chemare în judecată, Ion Breazu și Agenția pentru Protecția Consumatorilor a solicitat declararea nulității clauzelor abuzive consemnate în pct. 4 alin. (6), pct. 5 alin. (1) (în partea ce ține de alte comisioane sau alte datorii), pct. 6 alin. (7) și pct. 7 alin. (3) și (7) din contractul de linie de credit, obligarea BC „Moldondconbank” SA de a exclude asemenea clauze din contractele cu același obiect, încheiate cu Ion Breazu și alți consumatori și interzicerea includerii unor asemenea clauze în contractele cu același obiect, care vor fi încheiate pe viitor cu consumatorii.

Prima instanță, fiind investită cu judecarea prezentei cauzei, a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii.

Ulterior, instanța de apel, fiind investită cu judecarea apelului declarat de către BC „Moldindconbank” SA, a ajuns la concluzia temeiniciei acestuia, casând integral hotărârea primei instanțe și pronunțând o nouă hotărâre, prin care a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Verificând legalitatea deciziei contestate în raport cu argumentele invocate în recursuri, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că, decizia instanței de apel a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept procedural, respectiv, nu poate fi menținută.

În conformitate cu art. 118 alin. (3) CPC, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 239 CPC, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

În conformitate cu art. 241 alin. (5) CPC, în motivare se indică circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța.

Totodată, în conformitate cu art. 373 alin. (1) și (2) CPC, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

La caz, instanța de recurs constată, însă, că contrar prevederilor legale menționate, decizia instanței de apel este una nemotivată, iar concluziile instanței de apel sunt expuse într-o formă evazivă, incertă, neavând putere de convingere, fără a fi dată o apreciere cuvenită pretențiilor formulate în prezentul litigiu în raport cu materialul probator reținut de prima instanță, precum și cu normele de drept ce reglementează acest aspect.

Or, analiza pe care judecătorul o face în legătură cu motivele de fapt și de drept, care i-au format convingerea în sensul unei anumite soluții, trebuie să fie clară și simplă, precisă, conchisă și fermă, să aibă putere de convingere.

Din materialele dosarului rezultă că, Ion Breazu și Agenția pentru Protecția Consumatorilor, solicitând declararea nulității clauzelor abuzive consemnate în pct. 4 alin. (6), pct. 5 alin. (1) (în partea ce ține de alte comisioane sau alte datorii), pct. 6 alin. (7) și pct. 7 alin. (3) și (7) din contractul de linie de credit, obligarea BC „Moldondconbank” SA de a exclude asemenea clauze din contractele cu același obiect, încheiate cu Ion Breazu și alți consumatori și interzicerea includerii unor asemenea clauze în contractele cu același obiect, care vor fi încheiate pe viitor cu consumatorii, și-au întemeiat pretențiile pe prevederile Codului civil, ale Legii nr. 156 din 09 decembrie 2011 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii și ale Legii nr.105-XV din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor.

Instanța de apel, respingând acțiunea, a concluzionat că, Legea privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii a intrat în vigoare la data de 24 mai 2012, iar contractul de linie de credit pentru persoane fizice acordat pe card de credit a fost încheiat la data de 23 martie 2012.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că, instanța de apel, ajungând la această concluzie, urma să verifice pretențiile formulate în prezentul litigiu prin prisma prevederilor Codului civil și ale Legii privind protecția consumatorilor.

Ca urmare, în sensul art. 6 §1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, instanța de recurs ține să menționeze că, instanțele de judecată trebuie să indice cu suficientă claritate motivele pe care-și întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, să precizeze noțiunile, ce implică o apreciere a faptelor supuse judecării. De asemenea, noțiunea de proces echitabil impune ca instanța de judecată să nu-și motiveze doar sumar hotărârea sa, ci să examineze efectiv problemele esențiale care-i sunt supuse aprecierii și să nu se mulțumească de a proba pur și simplu concluziile uneia dintre părți.

În contextul dat, instanța de recurs reține că, cele descrise cert indică la examinarea superficială a apelului, fără a fi supusă controlului temeinicia și corectitudinea soluției date de prima instanță prin prisma prevederilor legale.

În speță, prezintă relevanță și faptul că, folosirea criteriilor pentru determinarea corectă a naturii juridice a litigiului dat, reieșind din specificul acestuia, presupune prin sine lămurirea completă și pe bază de dovezi certe a situației de fapt, care este diferită de la caz la caz.

Sub aspectul celor relatate se constată că, soluția instanței de apel nu conține o argumentare clară din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției la care s-a ajuns, iar instanța de recurs este în imposibilitatea să exercite controlul judiciar asupra unei asemenea soluții și să verifice temeinicia și legalitatea hotărârii atacate cu privire la oricare dintre motivele prevăzute de lege.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, eroarea judiciară în cauză nu poate fi corectată de către instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursurile, de a casa integral decizia instanței de apel și de a trimite cauza spre rejudecare în instanța de apel.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și, reexaminând cauza, să emită o hotărâre legală și întemeiată, respectând dreptul garantat al părților la un proces echitabil.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admit recursurile declarate de către Ion Breazu și Agenția pentru Protecția Consumatorilor.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2016 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Agenției pentru Protecția Consumatorilor și a lui Ion Breazu împotriva Băncii comerciale „Moldindconbank” societate pe acțiuni cu privire la declararea nulității clauzelor

contractuale abuzive, obligarea excluderii unor asemenea clauze din contractele cu același obiect încheiate cu consumatorii și interzicerea includerii unor asemenea clauze în contractele cu același obiect, care vor fi încheiate pe viitor cu consumatorii, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, de un alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Ala Cobăneanu

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță

Mariana Pitic